

Ján Adamus

20. nedeľa „cez rok“ – rok B

Ježiš povedal zástupom: „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“ Židia sa hádali medzi sebou a hovorili: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?!“ Ježiš im povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.“

Jn 6, 51- 58

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Všetci sme už dostali pozvanie na hostinu a väčšinou sme pozvanie prijali, najmä keď išlo o stretnutie s blízkymi ľuďmi. Tešili sme sa, že opäť uvidíme niekoho, s kým sme sa dlho nevideli alebo niekoho, kto nám pripomenie významné či vtipné udalosti z nášho života. A hoci sme možno spočiatku mali zmiešané pocity, napokon sme boli radi, že sme pozvanie prijali.

Už štvrtú nedeľu nás Božia Múdrosť pozýva na svoju hostinu a volá veľmi naliehavo: Podďte a jedzte z môjho pokrmu a pite z vína, čo som namiešala! A ďalej vyzýva: Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán; šťastný človek, čo sa utieka k nemu. Najnaliehavejšie pozvanie však zaznieva z Ježišových úst: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.

Povedzte sami: Kto by už odolal tomuto pozvaniu? A hoci táto otázka znie veľmi logicky, keď sa pozrieme okolo seba alebo aj na seba,

vidíme, že mnohí ho odmietajú. Pritom toto, pozvanie je viacnásobné. V prvom rade je to pozvanie na prijatie darov Ducha Svätého. Veď sami uvážme: Aké množstvo darov a bohatstvo myšlienok sa nám ponúka zo stola Božieho slova? Nájdeme ešte niekde toľko povzbudení ku konaniu dobra, k novej chuti do života, k pokoju srdca a posily pre každodenné kríže?

Ďalšie pozvanie je k stolu Božej lásky, kde sa nám ponúka sám Boží Syn. Áno, Boh tak miloval svet, že dal svojho Syna. A jeho Syn hovorí: Chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta. Vtedy, ale aj dnes, sa mnohí nechápavo pýtajú: Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?! Odpoveď je tá istá, ako na otázku: Ako môže dať dieťaťu otec a matka svoje telo? Oni ho skutočne dávajú, veď v tom je tajomstvo života. Ale pochopí to iba ten, kto opravdivo miluje. Aj Ježišov dar je darom lásky a nového života a dá sa porozumieť iba láskou. A napokon je tu aj tajomstvo smrti. Všetci cítime, ako nám vekom ubúdajú sily a ako nám postupne uniká život. Práve v takýchto chvíľach sa Ježiš k nám skláňa a hovorí: Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.

A hoci sú Ježišove výzvy jasné, koľkí často váhajú pristúpiť k svätej hostine? Zdržiava nás strach, škrupulozita, vedomie nehodnosti, ľudské ohľady, ľahostajnosť... Kvôli týmto našim nedostatkom Ježiš používa aj výstražné slová: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Sme teda postavení pred rozhodnutie: život alebo smrť. Je to tak, ako keď lekár povie ťažko chorému: Ak neprijmete tento liek, zomriete. Ježiš robí to isté, prihovára sa nám ako lekár našich duší a podáva nám liek nesmrteľnosti – účasť na svojom tele a krvi. Preto nám tak nástojčivo hovorí: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Tu sa nedá váhať, tu ide o záchranu nášho života!

Pýtate sa, čo robiť? Základ je uvažovať nad týmto nesmiernym a nekonečným Božím darom. Všimnime si úvahu istého konvertitu: Eucharistické spojenie je začiatkom večnej blaženosti. Prijímame toho istého Boha od ktorého máme ten istý život ako svätí v nebi. Oni ho vlastnia nazeraním a my vierou. Prijímaním ho vlastnime tak isto. Jedinou prekážkou, aby sme ho vlastnili ako blažení v nebi, sú naše hriechy a naša vlažnosť. A pokračuje: Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. A to je pravý život, lebo ten sa nekončí guľkou alebo atómovou bombou, ani rakovinou.

Čo dodať? Kto nechce dlho žiť? A k tomu ešte večne? Iste všetci! Preto prijímame pozvanie Ježiša Krista k jeho stolu. Už dnes!

**Nad všetky Božie stvorenia
vysoko stojíš, Kráľovná.
Kto sa ti v kráse, nádhere,
Nepoškrvnená, vyrovná?!**

**Ty si spomedzi stvorení
Božiemu Slovu žiarila,
ty, čo od neho pochádzaš,
jeho si v čase zrodila.**

**Tak ako Kristus Kráľom je
pre purpur krvou planúci,
tak ty si pre ôľ pod krížom
vznešená matka žijúcich.**

**Nesmiernou slávou žiariaca
pozri na deti oddané
a prijmi od nás láskavo
úprimné blahoželanie.**

**Otca i Ducha aj Syna
tvojho nech všetko pochváli,
že ťa tri božské osoby
do rúcha slávy odiali. Amen.**

Preb. Panny Márie Kráľovnej, Po.čít.

Kúsok pre mamy

Keď sa treba sťahovať..

Svätá Matka Teodora Guérinová

Matka Teodora sa narodila v roku 1798 vo Francúzsku a zomrela v roku 1856 v Spojených štátoch. Ako dvadsaťpäťročná vstúpila do Spoločenstva sestier Božej prozreteľnosti. Keď mala štyridsaťdva rokov, poslali ju plniť najdôležitejšie poslanie jej života do štátu Indiana, pokladaného v tých dobách za divočinu Nového sveta. Založila tu viacero škôl, dva sirotince a prvú katolícku vysokú školu pre ženy u Spojených štátoch. Sviatok tejto svätice slávime

3. októbra.

Dokáže niečo zasiahnuť do nášho života viac ako sťahovanie? To, že musíme opustiť priateľov, príbuzných, miesto, kde sme žili, a náš útulný domov je samo osebe dosť ťažké. Čakajú nás však ďalšie únavné povinnosti navyše: musíme naplánovať, čo kedy urobíme, veci treba najskôr zbaliť a neskôr v novom dome vybaľiť. Ďalšou skutočnosťou je, že najmenej mesiac nenájdeme otvárač na konzervy, baterku či svoje obľúbené ponožky.

Popri všetkom, čo treba zanechať, a ostatných ťažkostiach v súvislosti so sťahovaním máme obavy o deti: Nájdu si v novej škole kamarátov? Bude sa im páčiť v novom dome a na novom mieste, alebo im bude smutno za starým domovom?

Matka Teodora Guérinová vedela svoje o opúšťaní domova. Pôsobila ako rehoľná sestra. Doma vo Francúzsku bola vychyrenou pedagogičkou a úspešne sa snažila o zmenu vzdelávacieho systému v krajine. Náhle však dostala úplne inú úlohu: Mala odísť z Francúzska do oblasti, ktorá v tom čase patrila štátu Indiana, aby tam založila kláštor a školu. Súčasťou tejto úlohy bola nielen dvojmesačná plavba cez Atlantický oceán a usadenie sa v divočine, ale i prispôsobenie sa novej kultúre, osvojenie si nového jazyka a nie jednoduchá úloha zakladať nové školy, sirotince a kláštory.

Keď Matka Teodora zanechala svoju domovinu, iste zakúsila ten pocit, ktorý máme, keď niečo nenávratne strácame. Zrejme mala obavy pri predstave, že má začínať úplne od začiatku v divočine, ktorá jej bola neznáma, a určite čelila vo svojej práci prekážkam. Bola si však vedomá, že má isté poslanie - a my ho máme tiež. Možno nebudujeme školy, sirotince a kláštory, ale ako matky budujeme milujúci domov a život pre svoje deti, čo celkom určite nie je maličkosť.

Môj ľud bude bývať u príbytku pokoja, u stánkoch bezpečných a u sídlach bezstarostných.
Iz 32,18

Drahá matka Teodora, tebe sú dobre známe obavy, ktoré človek cíti, keď začína žiť na novom mieste. Prosím, oroduj za mňa, aby som dokázala neúnavne a s radosťou pracovať na naplnení svojho poslania tak, ako si to robila ty.

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Zastupovanie:

Počas mojej neprítomnosti pre potreby zaopatrenia chorých sv. sviatosťami alebo vykonanie pohrebných obradov, ma bude zastupovať vdp. Mgr. Ján Behula, farár v Báhoni.
(telefón: 0911 911 806)

Blahorečenie Šaštín:

Povzbudzujem vás k účasti na blahorečení Janka Havlíka.

Blahorečenie sa uskutoční v sobotu 31. augusta 2024. Autobus máme zabezpečený.

Prosím, zapíšte sa v sákristii kostola. Rodiny s deťmi, deti a mládež majú cestovné zdarma.

Rodičia, povzbudte svoje deti a sprevádzajte ich na túto výnimočnú udalosť historického významu.

Upratovanie kostola:

Dakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 176 – 202.

Ponuka o rozširujúce štúdium učiteľstva náboženskej výchovy:

Rímskokatolícka bohoslovecká fakulta UK v Bratislave otvára pre pedagogických a odborných zamestnancov v budúcom akademickom roku 2024/25 rozširujúce štúdium učiteľstva náboženskej výchovy. Dvojiročné štúdium bude prebiehať v externej forme a umožní získať aprobáciu na vyučovanie predmetu náboženská výchova. Prihlasovať sa dá do konca augusta 2024. Podrobnosti sú na webovej stránke fakulty www.frcth.uniba.sk.

Sväté omše v 20. týždni cezročného obdobia (B)

19.VIII. pondelok
08:00 Na úmysel

25.VIII. 21. Nedefa cezročného obdobia (B)

08:00 Za † Augustína Jurčoviča
Lektor: Polanská Bažiková
11:00 Za farníkov
Lektor: Rybár Rybárová

Liturgický kalendár

19.VIII. pondelok sv. Jána Eudesa, kňaza Lsp
20.VIII. utorok sv. Bernarda, opáta a učiteľa Cirkvi Sp
21.VIII. streda sv. Pia X., pápeža Sp
22.VIII. štvrtok Preblahoslavenej Panny Márie Kráľovnej Sp
23.VIII. piatok sv. Ruženy Limskej, panny Lsp
24.VIII. sobota sv. Bartolomeja, apoštola Sviatok

Slovo na dnes

Ako na to

Na kontempláciu stačí byť pripravený. Niečo ako byť doma, keď príde ten, na koho čakáme. Ak sme ho, pravda, čakali celou bytosťou. Keďže kontemplácia je zjednodušená modlitba, vplyvom milosti sa dívam Pánovými očami, cítim jeho srdcom, zakusujem hĺbku vecí, vnímam novú skúsenosť, ponáram sa do milosti. Prítomnosťou, dýchaním, radosťou, vzdychaním. Možno si spontánne kladiem otázky: „Kto si ty?“ a „Kto som ja?“ Rodí sa vo mne chuť pre veci Božie, pery sa mi už nehýbu, odpočívam na pocitoch, moje srdce je v Srdci. Prežívam súzvuk s evanjeliovým ideálom, naberám odvahu k svedectvu...

Ide o hĺbku môjho života, šírku spoločenstva a výšku tajomstva Božieho slova, s ktorým a v ktorom sa stretám so živým a osobným Bohom: „Teraz vidíme len nejasne, akoby v zrkadle; no potom z tváre do tváre.“ Je to intimita s Bohom. Zastavenie času? Zmiznutie priestoru? Skutočne: prestávam vnímať zvuky, nemyslím, odpočívam, čerpám, milujem... Pán je kreatívny celkom na moju osobnú mieru.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Môže kňaz neudelit' rozhrešenie?

Otázka uznania vlastnej hriešnosti a nápravy konkrétneho previnenia, otázka pokánia, zadosťučinenia a odpustenia, je stará ako človek. Zmierovacie obete i kajúce skutky sú súčasťou prakticky všetkých náboženských systémov. Poznal ich aj *Starý zákon*. Vedomie, že iba Boh môže skutočne odpúšťať hriechy, bolo hlboko zakorenené v náboženskom vedomí Izraela. Preto sa farizeji pohoršovali nad Ježišovými slovami: „Odpúšťajú sa ti hriechy!“ Nepočítali s tým, že tieto slová boli oprávnené - vyriekol ich totiž Boží Syn, druhá osoba Najsvätejšej Trojice, pravý Boh a pravý človek. Istotu Božieho odpustenia sa Kristus rozhodol ponúknuť ľuďom aj po ukončení svojho vykupiteľského poslania. Po zmŕtvychvstaní ustanovil trvalý viditeľný znak - sviatosť pokánia alebo sviatosť zmierenia. Večer na Veľkú noc sa Pán Ježiš ukázal apoštolom a povedal im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“ (Jn 20, 22-23)

Podme teda k dnešnej otázke: Môže kňaz neudelit' rozhrešenie? Áno, z Ježišových slov vidíme, že môže, a je potrebné dodať, že niekedy je to aj jeho povinnosťou. Takéto jednoduché skonštatovanie si však predsa len vyžaduje trochu presnejšie vysvetlenie. Sviatosť pokánia sa totiž skladá z úkonov kajúcnika i spovedníka. Rozhrešenie je záverečný akt sviatosti zmierenia zo strany kňaza, je vyvrcholením procesu návratu kajúcnika k Bohu, ktorý v sebe zahŕňa bolesť nad spáchanými hriechmi a odpor voči nim, ich vyznanie aj pevné predsavzatie v budúcnosti nehrešiť a napraviť - nakoľko to je možné - spáchané zlo. Ak tento proces prebehol zo strany kajúcnika pravdivo a skutočne, udelenie rozhrešenia je nielen kňazovou povinnosťou, ale aj najväčšou radosťou.

Ešte raz si teda prejdime jednotlivé fázy. Lútosť býva definovaná ako „bolesť duše nad spáchaným hriechom a jeho zavrhnutie s predsavzatím viac nehrešiť.“ Majú ju podnecovať dôvody, ktoré...

Posledným, žiaľ, veľmi rozšíreným ťažkým hriechom, ktorý so sebou prináša automatickú exkomunikáciu, je vykonanie alebo podstúpenie potratu, teda umelého ukončenia tehotenstva. Tento osobitne ťažký cirkevný trest, do ktorého páchatel upadne už samotným vykonaním skutku, má zdôrazniť závažnosť zabitia nevinného nenarodenej ľudskej bytosti, a to najmä v čoraz väčšmi sa šíriacej mentalite, ktorá - na rozdiel od iných prípadov vraždy - považuje tento skutok za ospravedliteľný, ba dokonca jeho výkon legalizuje. Exkomunikácia je teda stav trestu, do ktorého upadnem alebo ktorým môžem byť potrestaný, keď vedomým, dobrovoľným a závažne hriešnym konaním

narúšam svoj vzťah k Bohu a teda aj k jeho Cirkvi. Na druhej strane, návrat z každej exkomunikácie je možný a želaný. Milosrdný Boh cez svoju Cirkev čaká na každé márnotrpné dieťa, aby ho znovu uviedol do plného spoločenstva vo svojom dome pochádzajú z viery. Ak sa rodí z lásky k Bohu, volá sa „dokonalá lútosť“, ak sa zakladá na iných dôvodoch, volá sa „nedokonalá“. Druhou fázou je vyznanie. Kto chce dosiahnuť zmierenie s Bohom a s Cirkvou, musí vyznať kňazovi všetky ťažké hriechy, z ktorých sa ešte nespovedal a na ktoré sa rozpomáťa po starostlivom spytovaní svedomia. Potom nasleduje zadosťučinenie. Mnohé hriechy spôsobujú škodu bližnému. Treba urobiť všetko, čo je možné, aby sa táto škoda napravila (napr. vrátiť ukradnuté veci, napraviť dobré meno človeka, ktorého sme osočili, odčiniť urážky). Vyžaduje to spravodlivosť. A tu sa už dostávame k jadrú otázky. Kňaz udeľuje rozhrešenie po predchádzajúcom splnení úkonov kajúcnika, teda po vzbudení ľútosti, plnom vyznaní hriechov, predsavzatí nehrešiť a dobrovoľnom prijatí povinnosti zadosťučinenia. Ak by niektorý z týchto prvkov chýbal, nemôžeme hovoriť o skutočnej spovedi a ani prípadné vyslovenie slov rozhrešenia (povedzme z ľudského ohľadu, aby kňaz neurazil alebo neodradil kajúcnika) by neprineslo ozajstné odpustenie hriechov pred Bohom. Bolo by zneužitím spovede, a teda ďalším hriechom.

Áký zmysel by malo napríklad vyznanie hriechov bez ľútosti? Čím by bolo? Vystatovaním sa? Nedá sa povedať: „Otče, toto sú moje hriechy, viem, že som zhrešil, ale vôbec to neľutujem, bolo to fajn a už sa teším, kedy sa ich dopustím znova... A teraz mi dajte rozhrešenie!“ Alebo napríklad: „Otče, vyznávam sa z istých hriechov a aj ich ľutujem, ibaže len tak mimochodom mám i ďalšie hriechy, ale tie vám radšej ani nepoviem, lebo ich neľutujem.“ Vari má kňaz dať človeku polovičné rozhrešenie?!

Najdelikátnejšia je otázka predsavzatia, ku ktorému môže kajúcnik pristúpiť rôzne. V prvom prípade pozná svoju slabosť, obáva sa, že sa mu v tej či onej veci nepodarí dodržať predsavzatie, ale veľmi túži po tom, aby sa mu to podarilo. Potrebuje na to Božiu pomoc a milosť, o ktorú teraz prosí. Je to pocit človeka, ktorý bol obmytý a oblečený do nového bieleho rúcha a túži po tom, aby zostalo čisté, hoci vie, že to nebude jednoduché. Celkom iná situácia je, keď už dopredu viem, že len čo vyfasujem nové oblečenie, môj ďalší krok bude vyváfať sa v ňom v prachu a blate. Predsavzatie strániť sa hriechu si nedávam, lebo už v tejto chvíli plánujem, že sa ho dopustím znova. Má zmysel dávať nové, čisté rúcho človeku s takýmto plánom?

A čo náprava? „Nuž, áno, otče, ukradol som auto. Spovedám sa z toho, ale nechcete, aby som ho vrátil majiteľovi. Páči sa mi, mať auto je fajn. Kým ma nechytia policajti, budem sa na ňom voziť.“ A teraz mi friško dajte rozhrešenie.“ Podobných možností je viac. Nemá zmysel dávať rozhrešenie, cez ktoré by sa naozaj neodpustili hriechy, keďže mu nepredchádzala skutočná kajúcnosť, vyznanie všetkých hriechov, úprimné predsavzatie chrániť sa hriechu ani úmysel nápravy.

Teória je teda jasná. Dôležité je, ako ju kňaz uplatní v praxi. Prv než skonštatujem ako kňaz, že nemôžem dať rozhrešenie, lebo na to existujú vážne dôvody, musím urobiť v rámci svojich možností a s Božou pomocou všetko pre to, aby som úvodnú indispozíciu kajúcnika zmenil a napravil. Platí tu pravidlo múdrej láskavosti, ústretovosti a povzbudenia. Kňaz by nemal kajúcnika len pokarhať alebo dokonca netrepežlivo odmietnuť. Má sa predovšetkým snažiť priviesť ho k náprave úmyslu, teda k skutočnej ľútosti, k odhodlaniu bojovať so svojou slabosťou a s hriechom a k rozhodnutiu prijať zadosťučinenie a vykonať nápravu. Situácia, v ktorej kňaz nemôže udeliť rozhrešenie, je preňho bolestná a zarmucujúca, no zároveň je výzvou urobiť všetko, čo je v jeho silách, aby túto nemožnosť premenil na možnosť. Veď pre Kristovho kňaza niet väčšej radosti, než byť nástrojom Božieho odpustenia a lásky.

Cyril Vasil „A teraz čo? II“

Na minútku

Červené svetielko

Na turistickom výlete vošiel protestant so svojou dcérou do katolíckeho kostola. Viac ako umelecké diela vzbudilo zvedavosť dievčatka červené svetielko, ktoré horelo v kútiku pri svätostánku.

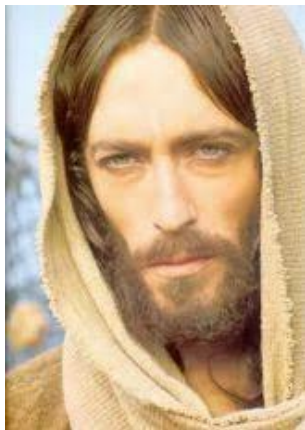
„Ocko, prečo je tam to červené svetielko?“

„Lebo podľa katolíkov je v tej skrinke Ježiš vo forme posvätného chleba. Lampička všetkým pripomína jeho prítomnosť,“ povedal čestný otec.

O týždeň šli otec s dcérou do svojho kostola na nedeľnú bohoslužbu. Dievčatko sa poobzeralo dookola a potom potiaholo otca za kabát. „Ocko, prečo tu nie je červené svetielko?“

„Pre nás, protestantov, tu Ježiš nie je, dievčatko moje.“

Dievčatko sa zachmúrilo, potom chytilo otca za ruku a povedalo:

„Ocko, poďme do kostola, kde je Ježiš.“

Bruno Ferrero, „Vie to iba vietor“

Zamyslenia

5. A NEVYVOLIL SOM SI VÁS DVANÁSTICH?

Jn 6, 70

Uvažujem:

Keď sa započívame do tejto Ježišovej otázky, čo všetko z nej môžeme vyčítať?

Po prvé je to azda skutočnosť, že Ježiš stále myslí na tých, ktorých si vyvolil. A vyvolil si tých, ktorých sám chcel, tých, ktorých si zamiloval a povolal, ktorých nosil vo svojom srdci.

Kiežby sme len na to nikdy nezabudli, kiežby sme len dokázali žiť z lásky a láskou, ktorou nás Ježiš miluje. Patrime tiež k tým, ktorých si Ježiš vyvolil za svojich.

To nie je iba vyznačenie, to je poslanie byť s ním, byť ako on, žiť ako on, slúžiť ako on, zmyšľať ako on, milovať ako on.

Z milosti Božej sme tým, kým sme, a našou úlohou je, aby táto milosť nebola v nás márna.

Po druhé, v Ježišovej otázke môžeme cítiť bolesť jeho srdca. Najviac trpia tí, ktorí najviac milujú, a Ježiš miloval svojich až do krajnosti. Neozýva sa v nej aj bolestné prečo? Prečo je to tak?

Táto otázka zaznela nielen po tom, čo Ježiša mnohí opustili a viac s ním nechodili, ale aj po Petrovom vyznaní, že sa hlásia k Ježišovi, nemajú ku komu ísť v tomto svete a vedia, že Ježiš jediný má slová večného života. Ježiš necháva v slobode odísť nielen zástupy, ale aj svojich učeníkov. Nesúdi ich ani nevolá späť, ani nekomentuje ich rozhodnutie. Zjavuje však, čo je bolesťou jeho srdca. Je to jeden z Dvanástich, ktorého si vyvolil a ktorý ho zradí.

Túto bolesť svojho srdca vysloví nahlas v podobe otázky: A nevyvolil som si vás Dvanástich?

Zrada vyvoleného je príliš bolestná a veľká, aby o nej Ježiš nehovoril. A pritom vedel, čo je v človekovi. Vedel, kto v neho verí aj

kto ho zradí. Tajomstvo neprávosti a hriechu, tajomstvo zrady a škandálu neobchádza ani dnes Ježišových vyvolených. Ako veľmi tým trpí aj súčasná Cirkev!

Aké veľké sklamanie musel Pán Ježiš prežívať zo zrady svojho apoštola. Nikdy preto nezabúdajme na Pána Ježiša vo svojich pokušeniach, vo chvíľach svojich slabostí. Veď ani my nie sme ušetrení nebezpečenstvom zradit' svoje vyvolenie.

Po tretie, otázku A nevyvolil som si vás Dvanástich? môžeme vnímať ako Ježišovu výzvu k bedlivosti a k modlitbe.

Veźmeme si k srdcu Ježišove slová, ktoré adresoval apoštolom: Bedlite a modlite sa, aby ste neupadli do pokušenia.

Vieme, že sami neobstojíme. Vieme, že bez Ježiša sme schopní hrešiť a zrádzať.

Ak svoje povolanie nebudeme budovať na dôvere v Ježiša, zlyháme, zradíme, budeme na pohoršenie, budeme hanbou.

Po štvrté, v tejto otázke môžeme nájsť naliehanie Pána Ježiša, aby sme boli verní svojmu vyvoleniu.

Spomínam si, ako veľmi ma pred kňazskou vysviackou oslovili slová: Od Kristových služobníkov sa vyžaduje, aby boli verní, spoľahliví. Áno, byť vernými Kristovi až do smrti - to je výzva tejto otázky, na ktorú máme odpovedať našou každodennou túžbou a úsilím, našou každodennou modlitbou o milosť stávať sa vernými a spoľahlivými.

To však neplatí iba pre kňazov, ale pre všetkých, ktorí sa rozhodli nasledovať Ježiša, pre mužov a ženy, re mladých a dospelých...

Po piate, z Ježišovej otázky môžeme vyčítať, ako veľmi mu záleží na tých, ktorých si vyvolil.

Nosme to vo svojom srdci a ožívujme. Ježišovi a nás veľmi záleží. Do skutočnosti, že si nás vyvolil, ožil celé svoje srdce, všetku svoju dôveru. Sme jeho investíciou v dnešnom svete, v dnešnej Cirkvi a je našou úlohou, aby táto investícia prinášala ovocie.

On sám povedal, že je to možné iba vtedy, ak zostaneme v jeho láske. Ak budeme s ním spojení ako ratolesť na viniči. Ak jeho Ducha nielen prijmeme, ale budeme z neho aj žiť, ak mu umožníme, aby bol Pánom nášho života, a nebudeme mu prekážať, veď j n zostáva s nami až do skončenia sveta.

Ježišova otázka nám môže pripomínať jeho prosbu, ktorú vyslovil v Getsemanskej záhrade: Nenechávajte ma teraz samého, buďte so mnou

Spytujem sa:

Je vo mne túžba nikdy nezradit' svoje vyvolenie a spolu s Ježišom prežívať každú zradu na Ježišovi?

Nezabúdam prosit' vo chvíľach svojich pokušení o Božiu pomoc?

Uvedomujem si, že Ježišovi na mne záleží? Usilujem sa byť verným a spoľahlivým? Chránim si modlitbou ducha a srdca, aby som neupadol do pokušenia? Čím najviac spôsobujem bolesť Ježišovi?

Modlím sa:

Ježišu, ďakujem, že smiem aj ja patriť k tým, ktorých si si zamiloval a ktorých si obdaril vierou v teba. Pomáhaj mi prežívať s radosťou, že smiem byť tvojím učeníkom, byť kresťanom.

Nedopušt', aby jestvovalo niečo, čo by ma dokázalo odlúčiť od teba.

Nedopušt', aby som svojim životom spôsoboval bolesť tvojmu srdcu.

Daj, aby som ťa čím viac poznal, miloval a nasledoval.

Zapišem si:

Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku bude...

Jozef Šuppa, SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku